

Topuz değil nur gösterelim

Müslümanlarda kendinden bildiği idarecilere karşı fitrî bir meyil var. Dindar olması veya görünmesi milletin teveccühüne yetiyor. Hatta kendisi eşkiya bile olsa idarecisini dindar istiyor.

Ancak son asırda; bütün asırlara bedel bir zekâvetin kötüye kullanılması, fen ve felsefeden gelen bir enaniyetin Rububiyeti istememesi, Cenâb-ı Hak tarafından kabiliyetlerin inkişafı için verilen kuvvelerin (potansiyeller) dinle terbiye edilememesi, ifrat ve tefrit terazisizliğinde kullanılması neticesinde semavatla alâka kesilmiş, nefsî, indî ve arzî menfaatler doğrultusundaki tercih, insanlığı 7 bin senenin en vahşi derekesine atmıştır.

İnsanlık treni raydan çıkmış, vagonun bir bölümünde ekseriyetin malını gasbeden azınlık işret ve sefahetten sarhoş olmuşken, diğer kısmı da ateşlerde yanıyor.

Bediüzzaman Hazretleri bu yolculuğu bakın nasıl tarif ediyor: “Hayat-ı beşeriye bir yolculuktur. Şu zamanda, Kur’ân’ın nuruyla gördüm ki, o yol bir bataklığa girdi. Mülevves ve ufunetli bir çamur içinde kabile-i beşer düşe kalka gidiyor. Bir kısmı, selâmetli bir yolda gider. Bir kısmı, mümkün olduğu kadar çamurdan, bataklıktan kurtulmak için bazı vasıtaları bulmuş. Bir kısm-ı ekseri o ufunetli, pis, çamurlu bataklık içinde karanlıkta gidiyor. Yüzde yirmisi sarhoşluk sebebiyle, o pis çamuru misk ü amber zannederek yüzüne gözüne bulaştırıyor.. düşerek kalkarak gider, tâ boğulur. Yüzde sekseni ise, bataklığı anlar, ufunetli, pis olduğunu hisseder.. fakat mütehayyirdirler, selâmetli yolu göremiyorlar.” 1

İnsanlık bir yanda çamura batarken diğer yandan medeniyet saikiyle sistem arayışlarında; demokrasi, insan hakları ve hukukun üstünlüğü tecrübesinde birleşmiş, istibdadî idareleri gündeminden çıkarmıştır. Radikalizm ve marjinal anlayışlara prim vermediği gibi, ciddî savaşları da beraberinde getirmiştir. Fikir ve akımlar demokrasiyle kendini anlatma imkânı bulmuş, ancak siyasete şeytaniyet karıştığından çeşitli entrikalar sahne alarak, türlü dalâverelerle perde arkasında milletleri kontrol altında tutmayı ve menhûs planlarını hayata geçirmeyi başarmışlardır.

Öte yandan din düşmanları dünyada devletler eliyle dinsiz bir hayatı ilân ederken, bizde ise lâiklik adı altında siyaset dinsizliğe alet edilmiştir.

TOPUZ DEĞİL, NUR GÖSTERİLMELİ

Hilâfetin dağılmasıyla ehl-i hamiyet, avam-ı müslimini kurtarma adına çareler aramış, çeşitli cemiyetler kurmuştur. İrili ufaklı cemiyetlerden Hasen-el Benna ve Seyyid Kutup'un başını çektiği İhvan-ı Müslimin, bu günlere taşınabilenidir. Cemiyet olup siyasallaşmaya mecbur gittiğinden başına gelmeyen kalmamış, demokrasi mülâhazasıyla, seküleristlere malzeme olmuştur.

Bu refleks ve bu adese ile mübarek ve hiçbir menfi düşünceye sahip olmayan avam-ı müslimine çökülmüş, çileden çileye düşür edilmişlerdir. İslâmın inkişafı ise bu tehditlerle küsüftan çıkamamıştır. İşte Mısır'ın 1950'lerdeki idamları ve 1982'de Suriye'deki 40.000 insanın katliâmı ile bugün Mursi'lerin zindanı.

Türkiye'deki 27 Mayıs, 12 Eylül ve 28 Şubat sürecindeki siyasal İslâm bahanesiyle darbeler ve sonrasında Müslümanların çektiği eziyetler.

Böyle bir tabloda; dinden kaçış atmosferinde din adına siyasete talip olmak Bediüzzaman'ın ifadesiyle; "Çok zamandan beri terbiye-i İslâmiye zedelenmesiyle ve şimdiki siyasetin cinayetine karşı dini siyasete âlet etmeğe mecbur olacağından" 2 mükeddesatı rüşvet veren o yol tehlikelidir, uçurumdur.

Yukarıda zikredilen insanlık tarifinde "Yüzde sekseni ise, bataklığı anlar, ufunetli, pis olduğunu hisseder.. fakat mütehayyirdirler, selâmetli yolu göremiyorlar. İşte bunlara karşı iki çare var: Birisi: Topuz ile o sarhoş yirmisini ayıltmaktır. İkincisi: Bir nur göstermekle mütehayyirlere selâmet yolunu irae etmektir. Ben bakıyorum ki; yirmiye karşı seksen adam, elinde topuz tutuyor. Halbuki o bîçare ve mütehayyir olan seksene karşı hakkıyla nur gösterilmiyor. Gösterilse de; bir elinde hem sopa, hem nur olduğu için emniyetsiz oluyor. Mütehayyir adam "Acaba nurla beni celbedip, topuzla dövmek mi istiyor?" diye telâş eder. Hem de bazan ârızalarla topuz kırıldığı vakit, nur dahi uçar veya söner." 3

Bütün bu hakikatlere ve Nurlar'da açıkça yeri olmamasına rağmen topuz gösteren anlayış, dar bir çevreden popülist politikalarla alan genişletmiş ve maalesef mücavir alanımıza da girmiştir. Asıl felâket budur.

Dine hizmetin siyaset canibiyle olmayacağını bu kötü tecrübeler yaşanmadan çok evvel ispatlandığı halde, nedense "dindarlık!" cazibesi avamı cezbettiği gibi bir kısım Nurcular'ı da kendine çekmiştir.